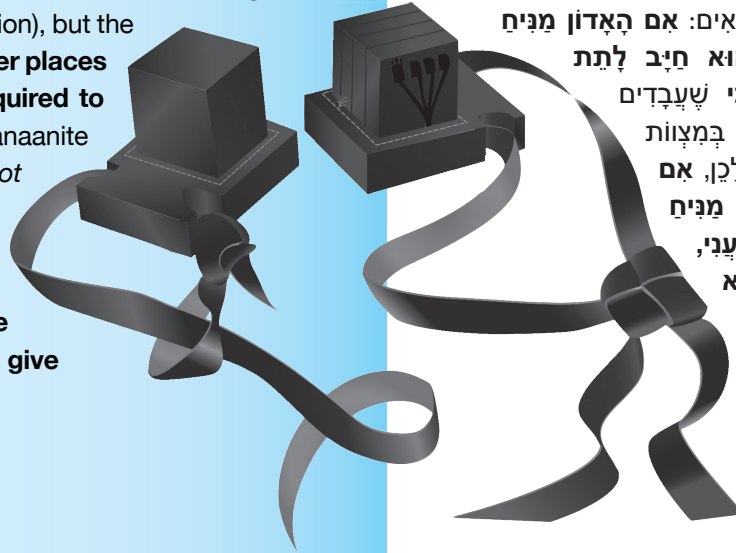


Daf 40: EMANCIPATION OF A CANAANITE SERVANT

דף מ"ז: שחרור עבד כנעני

A master who renounces ownership of his Canaanite servant is in fact emancipating the slave from his employ. On this *daf*, we learn that not only a master who renounces ownership of his Canaanite servant needs to give him a *get shichrur* (bill of manumission/emancipation), but the same is true of the following case: **If the master places *tefillin* on his servant, the master was required to give the slave a *get shichrur* because Canaanite servants were only required to perform *mitzvot* that women were required to perform. Therefore, if we see that the master put *tefillin* on his Canaanite servant, indeed, this is a sign that the master freed the slave. Accordingly, the master must now give the slave a release document.**



אדון שהפקיר את עבדו הכנעני, הוא בעצם משחרר אותו מעבודה. בדף זה לומדים כי לא רק אדון שמפקיר את עבדו צריך לתת לו גט שחרור, אלא גם במקרים הבאים: אם האדון מניח תפילין לעבדו - הוא חייב לתת לו גט שחרור מפני שעבדים כנענים חייבים רק במצוות שנשים חייבות בהן. לכן, אם אנו רואים שהאדון מניח תפילין לעבדו הכנעני, הרי זה סימן שהוא שחרר אותו, עתה חייב האדון לתת לעבד שטר שחרור.

Daf 41: A PLEDGE, DESIGNATED REPAYMENT

דף מ"א: "אפותיקי"

There is an important concept that is found in many Talmudic discussions and is called "*Apo'ti'ki*." Reuven asked Shimon for a loan. Shimon thought to himself: "I'm concerned about lending him money. It's possible he won't repay the debt." Reuven realized that Shimon was afraid he would not repay the debt and therefore said to Shimon: "**I have a plot of land in a certain area. If I don't repay the debt to you, you can collect it from this land and take the land for yourself.**" This is an "*Apo'ti'ki*." The word "*Apo'ti'ki*" is an Aramaic word composed of three words: "*po te'hei kai*"— meaning, from here you will collect your debt.



ישנו מושג חשוב שנמצא בסוגיות רבות בתלמוד ונקרא "*אפותיקי*". ראובן ביקש הלואה משמעון. חשב שמעון לעצמו: "אני חושש להלוות לו כסף, אולי הוא לא יפרע את החוב?". ראובן הבין ששמעון חושש שהוא לא יפרע את החוב ולכן אמר לשמעון: "יש לי קרקע במקום מסוים. אם לא אחזיר לך את החוב תוכל לגבות אותו מקרקע זו, ולקחת את הקרקע לעצמך." זהו "*אפותיקי*". היא מילה ארמית המורכבת משלוש מילים "פה תהא קאי". כונת הדברים: מכאן תגבה את חובך.

Daf 42: THE INFANTS THAT WERE SWITCHED

Many years ago, there was a *kohen* in *Eretz Yisrael* who had both a wife as well as a Canaanite handmaid. One day, a most troubling event occurred. Both the wife and the Canaanite handmaid gave birth to babies and, **by mistake, the specific identities of children were confused. They were unable to clarify which baby was a *kohen* and which was a Canaanite slave.**

The babies grew, and as soon as they started to eat some fruit and solid food the question was asked, what should be done? **Indeed, in the home of the *kohen*, there was *terumah*. Was it possible to allow both babies to eat from the *terumah*?** The answer is affirmative, **as the servants of *kohanim* are also able to eat *terumah* and, therefore, each baby was entitled to eat *terumah*,** because if the baby was the son of a *kohen*, he can certainly eat *terumah* and if the baby was a servant, he was also permitted. However, when they are grown, it would initially be prohibited for either child to marry a Jewish woman, because each of them was a possible *eved C'na'ani*. In such a case, the father was required to give both children a *get shichrur* (bill of manumission), and then they would be permitted to marry Jewish women.



דף מ"ב: התינוקות שהתחלפו

לפני שנים רבות מאוד חי יהודי כוהן בארץ ישראל ולו אישה וגם שפחה כנענית. באחד הימים התרחש מאורע עצוב ביותר. גם האישה וגם השפחה הכנענית ילדו תינוקות, ובטעות רישום התינוקות התבלבל, ולא הצליחו לברר איזה תינוק הוא יהודי כוהן ואיזה תינוק הוא עבד כנעני.

התינוקות גדלו ומיד כשהם התחילו לאכול קצת פירות ואוכל נשאלה השאלה, מה עושים? הרי בבית של הכוהן יש תרומה, האם אפשר לתת לשני התינוקות לאכול מהתרומה? התשובה היא חיובית מפני שגם עבדים של כוהנים אוכלים תרומה ולכן כל תינוק יכול לאכול תרומה, כי אם הוא בן של הכוהן - כמובן שהוא יכול לאכול תרומה, וגם אם הוא עבדו הוא יכול. כאשר התינוקות גדלו אסור יהיה להם להתחתן עם יהודיה, כי כל אחד מהם הוא ספק עבד כנעני. במקרה שפחה האבא צריך לתת לשניהם גט שחרור, ואז הם רשאים להתחתן עם נשים יהודיות.

Daf 43: AMORAIM (SAGES OF THE TALMUDIC PERIOD)

The Amoraic period is an era in the history of *Am Yisrael*. **Amoraim were the wise sages of Israel who lived after Rabbi Yehudah HaNasi, editor of the *Mishnah* (200 CE), through the completion of the Babylonian Talmud (500 CE).** The Amoraic period lasted for about 300 years, during which time there were *amoraim* in two central places: *Eretz Yisrael* and *Bavel* (Babylonia).

On this *daf*, we learn about the “*amora*” of Rabbah Bar Rav Huna. This type of “*amora*” refers to the person who stood by the sage when the wise man preached in front of the community, while the “*amora*” individual would say the words of the sage out loud. The sage spoke in *lashon hakodesh* (Hebrew), and the “*amora*” would translate his words into colloquial language, so that everyone would understand. That is why he was called an “*amora*,” because he **spoke (*amar*)** the words of the sage. After a while, they started to call all the sages of that generation by the name “*amoraim*.”



דף מ"ג: אַמוראים

אחת התקופות בהיסטוריה של עם ישראל היא תקופת האַמוראים. האַמוראים הם חכמי ישראל שחיו אחרי רבי יהודה הנשיא מסדר המשנה ועד חתימת התלמוד הבבלי. תקופת האַמוראים נמשכה כשלוש מאות שנה לערך ובשני מקומות מרכזיים היו אַמוראים, בארץ ישראל ובבבל.

בדף זה לומדים על ה“אַמורא” של רבה בר רב הונא. הפונה היא לאדם שעמד ליד החכם כשהחכם דרש בפני ציבור ואדם זה היה אומר בקול את דברי החכם. החכם דיבר בלשון הקודש והאדם הזה היה מתרגם את דבריו לשפה המדוברת כדי שהכל יבינו. לפיכך הוא כונה “אַמורא”, כי הוא אַמר את דברי החכם. אחרי זמן מה התחילו לכנות את כל חכמי הדור בשם “אַמוראים”.

Daf 44: SALE OF THE DONKEY

דף מ"ד: מכירת החמור

Gershon wanted to buy a plow, but that day he didn't have enough money to do so. Gershon approached a non-Jewish neighbor and asked: "Would you like to buy a donkey from me?" The neighbor was happy and Gershon almost sold the donkey to him. But, just then, a man who was nearby approached and called Gershon aside to quietly tell him that "in the Talmud we learn it is prohibited to sell a large animal (e.g., cattle) to a non-Jew, lest Jews also rent such animals to non-Jews." Gershon asked, "And what's wrong with that?" to which the man replied: "It is prohibited for a Jewish animal to work on *Shabbat*, even if that work is for a non-Jew, and if a large animal is leased to a non-Jew, that animal will work for the non-Jew on *Shabbat* as well."



גרשון רצה לרכוש מחרשה, אך בדייק באותו יום לא היה לו מספיק כסף. גרשון פנה לשכן נוכרי ושאלו: "התרצה לקנות ממני חמור?". השכן שמח וגרשון כמעט מכר לו את החמור, אלא שאז ניגש אדם אחד שהיה בדייק במקום, קרא לגרשון הצידה ואמר לו בשקט: "בתלמוד לומדים שאסור למכור בהמה גסה (בקר) לנוכרי, מכיון שיש חשש כי בסוף יבאו להשכיר להם בהמות." ומה רע בכך?, שאל גרשון, ואותו אדם השיב: "לבהמה של יהודי אסור לעבוד בשבת אפילו אצל נוכרי, ואם משכירים בהמה גסה לנוכרי, היא תעבוד אצלו גם בשבת...".

Daf 45: THE MITZVAH OF REDEEMING CAPTIVES

דף מ"ה: מצות פדיון שבויים

One of the most important, sensitive, and emotional *mitzvot* for the Jewish people is the mitzvah of *pidyon shevuyim* (redeeming captives). Regrettably, there have been many times when evil people have kidnapped Jews to demand a ransom. They would conceal the Jew in a hiding place and send an emissary to inform the members of the community: "If you give us such and such sum of money — we will release the captive." What did the *chachamim* legislate? **The sages decreed that it is prohibited to redeem captives at an exorbitant (unreasonably high) price. This is because if the Jews give the kidnapers an exceptionally large sum of money, heathens would increasingly seek to kidnap Jews to collect more money.**

Ba'alei ha'tosafot state that the decree of the sages refers to people who seek to redeem someone who has been kidnapped, but **if the abductee himself is rich, and wants to pay the exorbitant price asked by the kidnapers, that person may do so**, because the sages did not decree that a person is unable to redeem themselves. Likewise, a husband whose wife has been kidnapped is permitted to redeem her at any price, even if that sum is exorbitant.

אחת המצוות החשובות והרגישות בעם היהודי היא מצות פדיון שבויים. לצערנו היו פעמים רבות בהן אנשים רשעים היו חוטפים יהודים כדי לדרוש עליהם דמי כופר. הם היו מחביאים את היהודי במקום מסתור ושולחים שליחים להודיע לבני הקהילה: "אם תתנו לנו כך וכך ממון - נשחרר אותו". מה תיקנו חכמים? חכמים תיקנו שאסור לפדות את השבויים במחיר מופקע (גבוה מדי), זאת מפני שאם יתנו לחוטפים כל כך הרבה כסף, הם ירצו לחטוף עוד ועוד יהודים כדי להרוים עוד כסף.



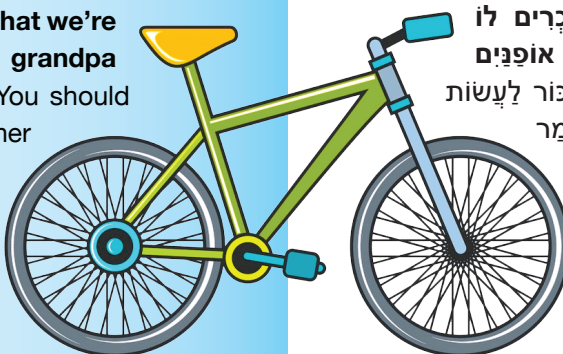
בעלי התוספות אומרים, כי תקנת חכמים מתיחסת לאנשים שרוצים לפדות מישהו שנחטף, אבל אם החטוף בעצמו עשיר ורוצה לשלם את המחיר המופקע, הוא רשאי לעשות כן כי לא תיקנו שאדם אינו יכול לפדות את עצמו. גם בעל שאשתו נחטפה יכול לפדות אותה בכל מחיר, אפילו במחיר מופקע.

Daf 46: A “DOUBLE CONDITION”

דף מ"ו: "תנאי כפול"

One of Yehudah's uncles told him that his grandfather might want to buy him a new bicycle. Yehudah was very happy and thought to himself: "What will I do with my old bicycle?" After consulting with his parents, Yehudah decided to put up an ad in the neighborhood grocery store for the sale of a second-hand bicycle.

"But father," said Yehudah, "I'm not certain that grandfather will bring me a bicycle. What will we do if I sell my bike, and in the end, grandfather does not buy me a bike?" Perhaps we can make a condition with the person who buys the bicycle, that we're selling this bike to them on the condition that grandpa brings me new a bicycle." Yehudah's dad said: You should remember to state a "double condition". In other words, you have to tell the buyer: "If my grandfather brings me a bicycle, I'll sell you the old one, and if my grandfather doesn't bring me a bicycle, I won't sell you the old one."



אחד הדודים סיפר ליהודה שסבא שלו אוי רוצה לקנות לו אופניים חדשות. יהודה שמח מאוד וחשב לעצמו: "מה אעשה עם אופני הישנות?". לאחר התיעצות עם הוריו החליט יהודה לתלות מודעה במכולת השכונתית על מכירת אופניים יד שנייה.

"אבל אבא," אמר יהודה, "הרי איני בטוח שסבא יביא לי אופניים. מה נעשה אם אמכור את אופני ולבסוף סבא לא יקנה לי אופניים? אוי נעשה תנאי עם קונה האופניים, שאנו מוכרים לו אותם בתנאי שסבא מביא לי אופניים חדשות". אמר אבא: "צריך לזכור לעשות תנאי כפול. כלומר, עליך לומר לקונה: אם סבא יביא לי אופניים, אני מוכר לך את הישנות, ואם סבא לא יביא לי אופניים, אינני מוכר לך את הישנות."



D'VAR TORAH: PARASHAT BALAK

דבר תורה: פרשת בלק

Balaam is very enthusiastic about the arrangement of the tents of the Israelites in the desert and says the famous verse: "How goodly are your tents Ya'akov." Sages explain that Balaam was impressed by the fact that the door of each tent opened in a different direction from that of his friend, and thus in each tent family modesty was preserved, as they did not see each other. However, the fact that the doors of the Israelites' tents did not face each other also stemmed from another reason, which may also be why Balaam praised Israel.

In each tent lived a family with a different life story than its neighbor, and the understanding that each house has its own world is expressed by the fact that each tent turned in a different direction from that of its fellow. Balaam was impressed by the fact that each family maintained its uniqueness and special nature and, therefore, Balaam praised Israel for the way their tents had been arranged.

בלעם מתלהב מאוד מסדר חניית האהלים של בני ישראל במדבר ואומר את הפסוק המפורסם: "מה טובו אהליך יעקב". חז"ל מסבירים שהוא התרשם מכך שהפתח של כל אהל היה מכיון לכיון אחר מזה של חברו וכן בכל אהל נשמרה הצניעות המשפחתית ולא ראו אחד את השני. אולם, העבדה שפתיחי אהליהם של בני ישראל לא היו מכוונים זה כנגד זה נובעת גם מסבה אחרת, שאולי גם בגללה שבח בלעם את ישראל. בכל אהל גרה משפחה עם ספור חיים אחר מזה של שכנתה, וההבנה כי לכל בית יש עולם משלו מתבטאת בכך שכל אהל פנה לכיון אחר מזה של חברו. בלעם התלהב מכך שכל משפחה שומרת על היחודיות והמיוחדת שלה ולכן שבח את ישראל על צורת סדור האהלים.